

Sosyalist Liseliler

MEB'İN TAKKESİ DÜŞTÜ!

Merhaba

İkinci dönem başlarken, dönemin ilk sayısı olan 15. sayımız ile yine beraberiz.

15. sayımız, ekonomik krizin kendisini her geçen gün daha fazla hissettirdiği, bir yandan AKP iktidarının insanlar üzerindeki baskısını arttırarak Korku Cumhuriyeti yaratmak istediği, liselerde her gün yeni bir skandalla gericiği arttırdığı bu dönemde çıkmaktadır. Daha çok AKP iktidarının politikalarının yüzünü göreceğimiz bu sayımızı okuyucu ile başbaşa bırakıyoruz.

15. sayımızda bizi neler bekliyor?

Memleket bölümümüzde, AKP'nin yaratmak istediği Korku Cumhuriyetini, neden böyle bir korkular ülkesi yaratmak istediklerini, toplumdaki temel olarak ne istediklerini inceledik. Bu karanlık perdenin yırtılmasının yolunun, onların örgütlü gericiğine cevap olarak, örgütlü aydınlanma mücadelesinin gerekliliğinden bahsettik.

Eğitim bölümümüzde, AKP ve MEB'in liselilerden ne istediğini inceledik. AKP'nin kuruluşundan bugüne kadar olan süreci, MEB'in uyguladığı gerici politikaların sebebinde bahsettik.

Kızıl-Kara bölümümüzün Kızıl bölümünde, kapitalizmin gençliğe sunduğu "kurtuluş" yolunu inceledik, bununla beraber kapitalizmin kimseyi kurtarmayacağını, insanlara eğitim değil, sınavlarla birer yarış atı olma bilincinin verildiğinden, aslen önemli meslekler olan doktorluğun ve de öğretmenliğin dahi birer piyasa alanı olduğundan bahsettik. Kara bölümümüzde, insanlığın bireysel değil, toplumsal bir canlı olduğundan, kurtuluşun da ortak olacağını yazdık.

Meslek Lisesi bölümümüzde, MEB'in 2023 Vizyon Programının altında bir programsızlık, bir vizyonsuzluk olduğunu, meslek liselileri patronların ellerine, sömürüye terk ettiğini inceledik.

Sorularla Sosyalizm bölümümüzde, kafaları her zaman kurcalayan dört tane sorunun cevabını verdik.

Kültür-Sanat bölümümüzde, devrimci şair Hasan Hüseyin Korkmazgil'in devrimci olarak yaşadığı hayatını anlattık, en güzel şiirlerinden birini, Bıçak Kemikte şiirini sizlerle paylaştık ve bunun haricinde günümüz sanatçılarının şuanki hâlini ve aslında olması gereken durumu inceledik.

Sizden Gelenler bölümümüzde, insanlık tarihinin en önemli yapıtlarından biri olan Karl Marks ve Friedrich Engels'in kaleme aldığı Komünist Parti Manifesto'sunu inceledik.

AKP'nin kendi rejimini toplumda baskı ile korku ile arttırmak isterken, aynı zamanda MEB aracılığıyla uygulanan gerici politikaların arttığı bu dönemde bizim diyeceğimiz var: MEB'in takkesi düştü, gerici göründü!

Sosyalist Liseliler Yayın Kurulu

BİZİ TAKİP EDİN

sosyalistliseliler

@sosyalistlise

sosyalistlise

0541 635 5441

GÜNDEMDE KALANLAR

2 ARALIK

İstanbul'da üniversiteli gençlik Ekim Devrimi için buluştu.

TKH Gençliği'nin çağrısıyla sosyalizmin sesinin yükseltilmesi, kapitalizmin yozlaştırdığı alanlara dair üretimlerin yapılması iradesiyle toplanan Sosyalist Düşünce Toplulukları, 2. oturumunu "101. Yıldönümünde Ekim Devrimi" başlığında gerçekleştirdi.

20 ARALIK

Kadıköy Anadolu Lisesi'nde 'sohbet' protestosu.

İstanbul, Kadıköy Anadolu Lisesi'nde eğitim gören bir grup öğrenci 'zorla dini sohbet katılmamız isteniyor' diye, okul bahçesinde toplanarak okul yönetimini protesto ettiler. Müdür iddiaları yalanlarken bir öğrenci velisi "Bunu yapanlar müdürden cesaret alıyorlar" iddiasında bulundu.

11 OCAK

Gebze Eksen Makina'da ücretleri ödenmeyen kadın işçiler direnişe geçti.

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde kurulu bulunan Tahincioğlu Grubu'na bağlı Eksen Makina'da ücretleri ödenmeyen yüzden fazla kadın işçi eylem başlattı. Edindiğimiz bilgiye göre yaklaşık 400 işçinin çalıştığı fabrikada, "işlerin kötü gittiği" gerekçesiyle yakın dönemde üretime ara verildi.

14 OCAK

Nâzım Hikmet 117'inci yaşında Maltepe NKE'de anıldı.

Nâzım Hikmet'in 117. yaş günü anısına Maltepe Nâzım Kültürevi'nde yoldaşları ve dostlarının katılımıyla "Nâzım Hikmet Yaşıyor" başlığında bir panel gerçekleştirildi.

17 OCAK

Süleymanlıların yurdunda kolunu kopardılar, ailesini suçladılar!

Süleymanlılar tarikatına ait yurttan kalan 12 yaşındaki Nurettin Ekşi'nin kıyma makinesinde kolunun kopmasına dair tazminat davasında sanıkların avukatı, tazminat miktarına "Çocuk yaştaki davacının çalışmayacak ve gelir elde edemeyecek yaşta olmasını gözdardı etmek suretiyle 12 yaşından başlamak üzere tazminat hesabı yapılmıştır. Oysa hukukumuzdaki çalışma yaşı 18'dir." diyerek itiraz etti.

18 OCAK

Sinemada sansür yasalaştı.

Hükümet tarafından hazırlanan "Sinema Filmlerinin Değerlendirilmesi ve Sınıflandırılması ile Desteklenmesi Hakkında Kanunda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun" Meclis'ten geçerek yasalaştı. "Sansür düzenlemesi" olarak eleştirilen yeni düzenlemeye göre, 8 üyeden oluşacak komisyon, sinema filmlerinin gösterime sunulmasından önce değerlendirme ve sınıflandırma yapacak.

18 OCAK

'Tacize hayır!' diyen öğrencilere takdir-teşekkür belgesi verilmedi!

İstanbul Küçükçekmece Kadriye Moroğlu Lisesi'nde yaşanan tacize karşı eylem yaptıkları için disiplin cezası alan öğrencilere, karne gününde notları gereği hak ettikleri halde takdir ve teşekkür belgesi verilmediği ortaya çıktı.

19 OCAK

Binlerce hayali seçmen 'algı oyunu'ymuş.

Daha önceki seçimlere düşen şaibelerin odağındaki isimlerden biri olan Güven, CNN Türk'te konuk olduğu "Gece Görüşü" programında, seçmen listelerinde kaydedilen oynamalar ve hayali seçmen tespitlerine ilişkin "Biz Yüksek Seçim Kurulu olarak seçmen listelerini seçmen kütüğünden alıyoruz. Şüphelendiğimiz 165 kişi hakkında inceleme yapılması hakkında başvuruda bulunduk. 30-40 kişi hakkında inceleme sürüyor, ayrıca ölenlerin kayıtları kapatıldı. Hayali seçmen olmaz, Türkiye Cumhuriyeti kimlik numarasıyla herkes 1 kez kaydolunur." iddiasında bulundu.

21 OCAK

16 yaşındaki 'çocuk', okul harçlığını çıkarmak için işe giderken öldü!

Denizli'nin Merkezefendi ilçesinde, yolun karşısına geçmeye çalışan 16 yaşındaki Zinnur Tomay, minibüsün çarpması sonucu hayatını kaybetti. Tomay'ın, okul harçlığını çıkartmak için sömestir tatilinde çalışmaya başladığı iş yerine gittiği öğrenildi.

KORKU CUMHURİYETİ KURMAK İSTİYORLAR!

Geçtiğimiz günlerde AKP'nin seçimi kazanıp kazanmayacağı üzerine yapılan bir sokak röportajında bir amcamızın cevap vermeyerek, elleri ile kelepçe hareketi yapıyor oluşu yurdum insanımızın içerisinde bulunduğu garabet durumunu gözler önüne seriyor.

Eş zamanlı olarak lise öğrencilerinin sosyal medya hesaplarında "Silivri soğuktur" şeklinde yapmaktaki oldukları şakalar ise durumun yalnızca sokakta ki amca ile kısıtlı kalmadığını göstermektedir.

Türkiye'de adını koyalım veya koymayalım yaratılan atmosferin bir korku atmosferi olduğu su götürmez bir gerçek.

Dergimizin bu sayısında içerisinden geçmekte olduğumuz sürecin

sebeplerini, kaynaklarını ve çözümünü işleyeceğiz.

Öncelikle korku kavramının ansiklopedik açıklamasını tekrar hatırlamak gerekiyor. Kısaca korku, bir belirsizlik karşısında tehdit algısı ile tetiklenen, rahatsız edici ve olumsuz bir his olarak tarif edilebilir. Korkunun ansiklopedik açıklamasına dahi bakıldığında bugünkü tablonun temel sebepleri görülebilir.

Türkiye'nin bugüne yolculuğu

Öncelikle yaşanmakta olan durumun iktidar ile bağına doğru bir şekilde kurmak gerekiyor. AKP'nin iktidara geliş sürecine bakıldığında temel parametrenin "türbana özgürlük", "ekonomik kalkınma", "kısmen demokratik talepler" olduğu gözlemlenebilir. En temelinden

ise AKP'li Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın siyasal konumlanışına bakıldığında ise "ezilenin yanında", "halktan birisi" gibi bir algının toplumda yaratıldığı gözlemlenebilir.

AKP'nin iktidara gelişinin ardından her ne kadar sürekli kazanan bir AKP'yi görmüş olsak bile 17 yıllık sürece bakıldığında belli bir tarihe kadar yükselen bir sol-sosyalist zemini de gözlemleyebiliyoruz.

Ancak bugüne bakıldığında sosyalistlerin 2013 öncesi kadar güçlü ve kitlesel olmadığı ise rahatlıkla gözlemlenebilecek bir durum. Burada kritik dönemlerden birisinin 2013 Gezi Parkı olayları olduğu belirlenmeli.

Gezi Parkı olaylarını kısaca hatırlayacak olursak; 2013 yılının Haziran

ayında Gezi Parkı'ndaki ağaçların kesilme kararın alınması, AKP hükümetinin Taksim Meydanı'na camii ve topçu kışlası yapma noktasında ki ısrarı ve dayatması sonucu eylemlerin ağaçların kesilmesinin ötesine geçerek AKP ve Erdoğan'a karşı bir muhalefet noktasında şekillenen kitlesel sokak eylemleriydi. Katılanların unutamayacağı en önemli duygu ise sanırım umuttu. Ancak eylemler kazanımla sonuçlanmadan son buldu. Eylemlerinin ise bir dizi eksiklikleri vardı. Bunlar ise; sınıfsal bilinç, siyasal eksiklik, örgütsel yetersizlik olarak özetlendirilebilir. Bu eksikliklerin yaratmış olduğu sorunların başında ise AKP'nin yerine ne getirileceği sorusunun cevaplandırılmıyor oluşuydu. Bu sorunun cevabının bulunamamasının temel sorunu da kitlenin çoğunluklu olarak örgütüz oluşu idi. Bütün bu eksikliklerin varlığı eylemlerin sonucuna ulaşmasına engel olmuş oldu. Ancak eylemlerin AKP'de yaratmış olduğu korku ise görmezden gelinecek noktanın oldukça ilerisinde idi. Eylemlerin ardından yapılan bir dizi düzenlemenin, Taksim'in eylemlere kapatılışının, öğrencilerin devamsızlığının indirilmesi gibi gelişmeler durumu özetler nitelikte. Eylemlerin topluma bırakmış olduğu şey ise AKP'nin yıkılamayacağı, yenilemeyeceği ve mücadeleye inancın kaybı olmuş oldu. Bu sürecin sonucunda bütün sol-sosyalist yapıların ise geriye çekilişi başladı. Gezi olaylarının üzerinden 2 yıl geçmesinin ardından yaşanan 15 Temmuz darbe girişiminin ise toplumda yaratmış olduğu savaş psikolojisinin üzerine AKP'nin siyasal darbesinin yaratmış olduğu derin yaralar toplumu kendi eşini, komşusunu, akrabasını ihbar etme noktasına getirdi. 16 Nisan Başkanlık Referandumu sürecinde yapılan yolsuzluklar, çalınan oyların üzerine 17 Nisan tarihinde çıkan eylemlerin CHP tarafından absorbe edilişi ise top-

lumda yine izler açmıştır. Ancak referandumun ardından 24 Haziran tarihinde gerçekleştirilen Cumhurbaşkanlığı seçiminde düzen partilerin bütün yolsuzlukları unuttuğu ve yine sandık hesapları yapmaya başladığı bir süreci gözlemliyoruz. Bu süreçte toplumda düzen partileri ile birlikte geçmişe sünger çekilmiş, Muharrem İnce üzerinden tekrar bir umut kapısı aralanmış oldu. Hatta Ali Koç'un Fenerbahçe'nin başına gelişi dahi insanları umutlandırmaya yetmişti. Kısaca değinmiş olduğumuz bütün bu süreçlerin sonucu ise toplum açısından açılmış derin yaralara, umutsuzluğa ve alışılmış kayba yol açmıştır. Toplumsal korkunun altında yatmakta olan umutsuzluğun temelleri ise yukarıda sıralamış olduğumuz kırılma noktaları ile şekillendirilmiş oldu. Günümüze geldiğimiz de ise topluma nüfus etmiş olan korkunun esas kaynağını çok daha net bir şekilde gözlemleyebiliyoruz. Çeşitli operasyonlarla muhalif akademisyenlerin, gazetecilerin, milletvekillerinin, üniversite öğrencilerinin içeriye atıldığı, yargılanma süreçlerinin dahi netliğinin sağlanamadığı hukuksal sistemin toplumda yaratmış olduğu temel güdü ise güvensizlik ve siyasal korku olmuştur.

Ne kazanmak istiyorlar?

Türkiye'nin ekonomik gidişatı, enflasyon oranlarının artışı, eriyen maaşlar, tüketim oranının düşüşü, buna paralel olarak üretim sürecindeki emek gücünün daraltılacağı gibi gerçekliklere bakıldığında önümüzde ki dönemin sınıfsal hareketleri doğuracağı bir gerçeklik olarak önümüzde durmakta. Bugün topluma salgılanan korkunun sermayedarların servetlerini kaybetme korkularının yansımaları olduğunu söylememek için bir sebep bulunmamakta. Yaratılan korku cumhuriyetinin arka perdesinde dönen hesapların oldukça iktisadi olduğu, üreten

güçlerin salınan korku ile başkaldırısının kısmen önüne geçilmeye çalışıldığı aşikar.

Gençlik bu tablonun neresinde?

Elbette ki gençliğin toplumdan etkilenmediği gibi bir tablo ortada bulunmamaktadır. Ancak liselilerin penceresinde bakıldığında ise siyasal olarak AKP'siz hiçbir dönem ile karşılaşmamış hatta siyasal bilinçlerinin oluşum sürecine bakıldığında ise yaş aralığı açısından 2013 Gezi Parkı olaylarının dahi oldukça mazide kaldığını gözlemleyebiliyoruz. Tüm bunlara ek olarak liselerde Çağdaş Türk Tarihi adı altında işlenmekte olan derste yakın tarih bölümünde AKP'nin istediği tarihin yazıldığı, Gezi'nin dış mihrakların işi, AKP'nin ise 15 Temmuz'la anti-emperyalist olduğu liselere tarih(!) olarak öğretilmiş oldu. Bunlar yetemezmiş gibi liselerin içerisinde sosyalist öğrencilerin sesinin kesildiği, gerici bütün vakıflar, cemaatlerin, faşist örgütlerin önünün açıldığı bir sürecin de AKP eliyle şekillendirildiğini gözlemliyoruz.

Televizyon dizilerine, sosyal medya akımlarına bakıldığında ise milliyetçiliğin, çeteciliğin, apolitikliğin palazlandığını gözlemlemek oldukça kolay.

Tüm bunların temel sebebi ise oldukça belirgin. AKP'nin yıllardır dillendirmekte olduğu dindar ve kindar neslin yaratılış sürecinin bir parçası olarak gençliğin apolitikleştirilmesi, sosyalizmden, mücadeleden uzaklaştırmak istenmesidir.

Karanlığı aydınlatmak, korku cumhuriyetini yıkmak için;

Gençliğin bu tabloyu alaşağı etmesinin ise yöntemi bellidir: Örgütlü gericiliğe, örgütlü karanlığa, örgütlü sermayedarlara karşı örgütlü sosyalizm mücadelesi!

AKP ve onların Milli Eğitim Bakanlığı bizden ne istiyor?

Burjuva iktidarı, toplumda tutunabilmek için birçok yoldan kendini toplum içinde var etmek ister. Bunun en önemli ayağı da kendi ideolojisini topluma empoze etme çabasıdır. Ülkemizde de hemen hemen 17 yıldır hükümette olan Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) de kendi ideolojisinin toplumda tutunmasını istemektedir. Ancak AKP, örneklenilebileceğimiz birçok iktidardan farklı özellikler taşımaktadır. Örneğin AKP iktidarının, Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) bir ihtiyacı olarak doğmuş ve iktidara getirilmiş olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

AKP'nin bugünlere gelişi AKP, iktidara geldiği 2002 yılından beri, toplumda ve devletteki bazı temelleri değiştirmek istemiştir. İlk iktidara geldiği yıllardan 2008-2010 yıllarına kadar bazı liberaller, "sivil toplumcular" tarafından destek görmüş, türbana özgürlük meseleleriyle bir demokrasi savaşçısı kılığına girmiştir. Bir yandan iktidarının örgütlenişini Fethullah Gülen'e borçluyken, bir yandan da ülkemizdeki demokrasinin muhafazakârları tarafından, demokrasi savaşçısı ilan edilmiştir. Bu "demokrasi savaşçısı" iktidar, bir zamandan sonra insanların kimle nasıl kaldığı, ne içtiği, ne giydiği, ne dinleyip, ne okuduğuna vb. yani toplumun günlük hayatına daha fazla karışmasıyla beraber, bahsettiğimiz destekçilerinden bir bölümünü zamanla kaybetmeye başlamış, demokrat maskesi düşmüş ve "ılımlı İslamcı" yüzü gözüküyordu. Bununla beraber, iktidarının varlığının temel taşlarından biri olan Fethullah Gülen ve cemaati ile arasında belli başlı krizler yaşanmaya başlamıştır. Aralarında ideolojik olarak herhangi bir fark yokken, ılımlılık, siyaset vb. konularda içlerinde bir tartışma başlamış ve televizyonlarda "Bu hasret bitsin! gel artık!" diye kendisine özlemlerini belirttikleri Fethullah Gülen'in aslında devlet içerisinde cemaatini var ettiği açığa çıkmış, nasıl bir canavar olduğu görülmüş ve AKP iktidarı "kandırıldığını" fark etmiştir. Bu süreçten itibaren arala-

rında bir "hesaplaşma" başlamış ve bu hesaplaşma fiili olarak 2016'da 15 Temmuz darbe girişimine kadar sürmüştür. AKP iktidarı şu an Fethullah Gülen Cemaati ile olmasa da, Menzilciler, Süleymanlılar gibi farklı cemaatlerle ittifakını tazelemiş, Fethullahçılardan boşalan devlet kadrolarına yeni cemaatçileri atayarak bir doldur-boşalt oyunu sergilemiştir. Tüm bunlar yaşanırken, devlet içi bir hesaplaşma sürerken, AKP iktidarı BOP Eşbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan önderliğinde, komşu ülkelerin kuyusunun kazılması konusunda ABD'nin yanında etkin bir rol oynamış, Suriye'nin parçalanması ve bu pastadan da bir dilim kendine alabilmek için gereken her şeyi yapmıştır. Yine bununla birlikte 2013 Gezi Direnişi'nde milyonlarca insan ile bir hesaplaşmaya girmiş ve kafalarda olan bütün soru işaretleri dağılmış, AKP'nin kim olduğu bariz belli olmuştur. AKP iktidarının kimlerle işbirliği yaptığı, aslında milli ve yerli değil, tarikatçı ve emperyalizmin işbirlikçisi olduğu görülmüştür. Bu söylediklerimiz, yalnızca kısa bir özet ve AKP'nin misyonuna, vizyonuna ışık tutan cümlelerdir.

AKP ve Cumhuriyet
AKP iktidarı, 1923'te kurulan cumhuriyetin temellerini, ilkelerini iktidara geldiği ilk günden itibaren

tehdit etmiştir ve 24 Haziran seçimleri ile birlikte 1923'te kurulan Birinci Cumhuriyet'i yıkıp yerine kendilerinin kurucu rol üstlendiği İkinci Cumhuriyet'in kurulduğu görülmelidir.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin (SSCB) olmadığı bir dünyada Türkiye'de kendi yerini özel olarak ayırmak, emperyalizmle daha sıkı bir bağ kurmak ve oluşan tek kutuplu dünyanın içinde bulunmak istemiştir. Bunun da sonucu olarak, Birinci Cumhuriyet'in bazı temel ilkelerinin yıkılması gerekmiştir. Emperyalizm ile daha sıkı bir bağ kurmanın zorunlu getirisi olarak AKP iktidarı, halkçılıktan ziyade daha fazla piyasacılaşmak, bağımsızlıktan ziyade de emperyalizme daha fazla bağlı olmak zorunda kalmıştır. AKP, kurduğu yeni cumhuriyet rejimiyle beraber, zaten sadece adıyla var olan laiklik ilkesini de bir kenara itmiştir. AKP, kızılı-erkekli söylemlerini arttırmış, hem dine inanıp hem de laik olunamayacağını söylemiş, bununla beraber laikliğin her yandan tasfiyesine başlamıştır. AKP, yeni rejimini kurarken, bu rejimin toplumda bir yer edinmesini istemiştir ve ideolojisini okullara taşıyamadan, toplumda bir yer edinemeyecek olan AKP iktidarı, eğitimi tamamen kendi rejiminin tutunması adına şekillendirmiş,

Milli Eğitim Bakanlığı ile gerici vakıflar-örgütler arasındaki bağı kopmaz şekilde güçlendirmiş, çeşitli protokoller, anlaşmalar ile bu sürece bir hız vermiştir. Sürekli değişen sınav sistemleri, müfredatta her yıl yapılan köklü değişiklikler, eğitimden bilimin tasfiye edilmesi, TÜBİTAK'ta birinci olarak organik hoşafın seçilmesine kadar, bu yapılanların hepsi laikliğin tasfiyesi ve AKP'nin kindar-dindar bir nesil arayışından doğmuştur. AKP gençliğe giydirmeye çalıştığı gömleğin dar geldiğini fark etmiş ve gençliğin kalıbının eğitim ile daraltılabileceğini düşünmüştür...

Milli Eğitim Bakanlığı bizden ne istiyor?

Bu sorunun cevabı oldukça basit ve tektir. 17 yıllık AKP iktidarının gençlikte yer edinmesi, toplumun mayasının değiştirilmesi ve dolayısıyla eğitim sisteminin köreltilmesi gerekmektedir.

Milli Eğitim Bakanlığı, ülkede rejimin değişmesiyle mecbur bir değişime girmiştir, bununla beraber olarak "eğitim, toplumun gelişimi içindir" felsefesinden tamamen çıkmış, "eğitim, patronların kazanması içindir" felsefesini kendinde var etmiştir. Şöyle ki, bunun örneklerini birçok şekilde görebileceğimiz gibi, en basit ve net örneği son Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk'un özel bir okulun patronu olmasıdır. Yani, eğitimin daha iyi piyasalaştırılması için AKP iktidarı bakanını patronlar arasından seçmiştir. Ziya Selçuk bir yandan en iyi bildiği şekilde eğitimi daha fazla piyasaya açmaya başlamış, sektör olarak patronla-

rın önüne koymuş, sonra da başta meslek liseliler ardından bütün öğrenciler bir meta olarak görülmüştür. AKP özellikle son dönemlerde eğitimdeki gerici ve piyasacı dönüşümü arttırmıştır.

Geçtiğimiz aylarda 2023 Eğitim Vizyonu'nu açıklayan Milli Eğitim Bakanlığı, maskesini kendi eliyle yüzünden çıkarmıştır. Eğitimin bilimselleştirilmesine yönelik neredeyse hiçbir söylem bulunmayan programda, imam-hatiplerin arttırılacağı, imam-hatiplere daha fazla maddi destek sağlanacağı, sinyalleri yakılmıştır. MEB, bu programla birlikte önümüzdeki dönemde temel hedeflerini ve "felsefesini" açıkça ortaya koymuştur. Fen liselerinin bilimden uzaklaştırılmasına, Anadolu liselerinde okuyanların geleceksizlik kaygısına dair hiçbir söylemde bulunulmayan programda, meslek liselerine dair ise, tamamen sömürünün artacağı hiç gizlenmeden ortaya konulmuştur.

Programa MEB meslek liselerinde, alan eğitimlerinin 9. sınıfta başlayacağını yazmış ve şunu demiştir: "Mesleki ve teknik eğitim öğrencilerinin, öğrenimleri devam ederken protokol ve iş birlikleriyle gerçek iş ortamlarında kalma süreleri arttırılacak, sektörlere göre stratejileri farklılaştırılacaktır." Bu söylenen tek bir şeyi göstermektedir: Meslek liselerindeki sömürü hız kesmeyecek, üstüne hız verilerek arttırılacaktır. Milli Eğitim Bakanlığı'nın isteği çok açık belli olmuştur. MEB, özelde imam-hatiplerle beraber eğitimde tamamen gericiyi arttıracak, Anadolu liselerindeki geleceksizliğe

bir çözüm üretmeyecek, fen liselerinin adıyla kalmasını sağlamaya devam edecektir.

Milli Eğitim Bakanlığı, kindar-dindar bir nesil yaratmak istemektedir, bununla beraber olarak da eğitim vermeyi değil, eğitimden kâr sağlamayı istemektedir. Bu yüzden imam-hatiplerin artmasına yönelik adımlar atmakta ve kâr için de meslek liselerinin amacı olarak "sektöre ara eleman yetiştirmek" söylemini kullanmıştır.

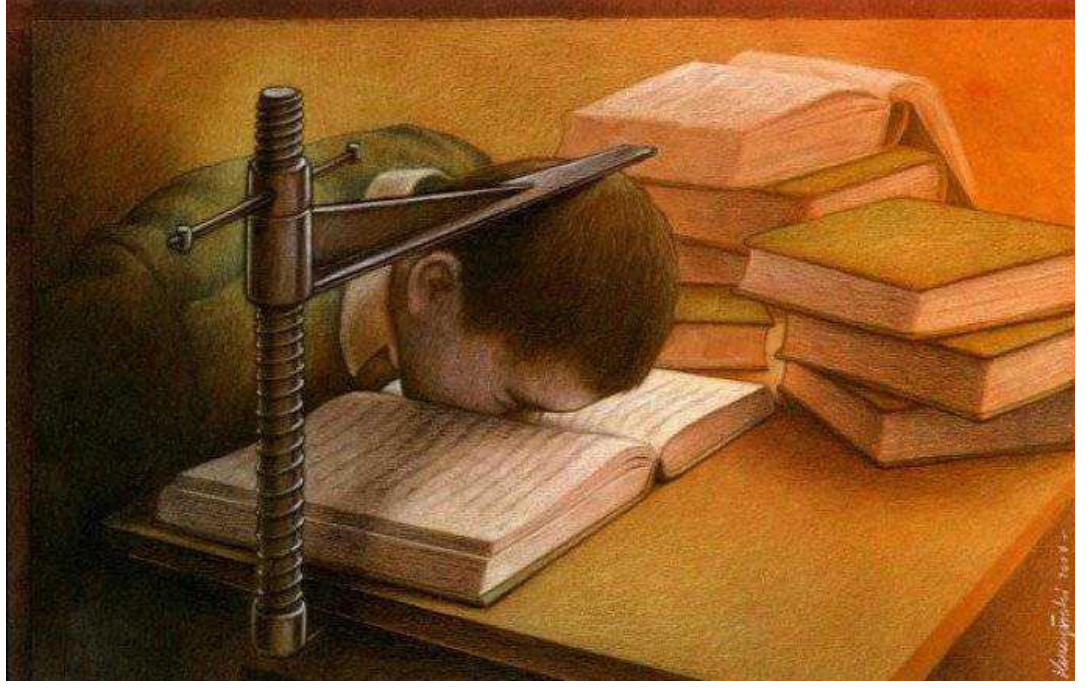
Toparlayacak olursak, MEB'in isteği açıktır, eğitim her anlamda piyasalaştırılacak, emekçiler devlet liselerinde eğitimsizliğe terk edilecek, temel liselerde ise öğrenciler at yarışı olarak görülecek, ülkedeki ekonomik kriz yüzünden işten çıkarılan baba, okula giden çocuğuna okul üniforması alamadığı için intihar edecek, meslek liselerindeki liseliler okula girdikleri andan itibaren patronların avuçlarına bırakılacak, okul hayatları boyunca sömürülecekler, fen lisesinden bir liseli TÜBİTAK'a katılacak, fakat o yarışmayı organik hoşaf kazanacak, Anadolu lisesinde okuyan öğrenciler kaderine terk edilmiş bir şekilde üniversite sınavına hazırlanacak, tüm bunlar olurken MEB dört bir yana imam-hatip liseleri açarak öğrencilerin zorunlu olarak imam-hatibe gitmesini sağlayacak ve bunlarla beraber kindar-dindar bir nesil yetiştirirken aynı zamanda eğitim bir sektör hâline gelecek... Milli Eğitim Bakanlığı'nın 2023 Eğitim Vizyonu işte budur, MEB'in takkesi düştü.

Kapitalizmde gençliğin kurtuluş yolu yalnızca okuyup meslek sahibi olmaktan mı geçiyor?

Biliyoruz ki kapitalizmde gençliğin en büyük sorunlarının başında geleceksizlik gelmektedir. Ülkemiz de bu kapitalist düzenin bir parçası olduğuna göre ülkemiz gençliğinin de bu geleceksizlik sorunundan muaf olması beklenemez. Daha ortaokulda “iyi” bir liseye girebilmek adına sınav kaygısıyla başlayan geleceksizlik düşüncesi, üniversite sınavı, meslek seçimi, üniversite öğrenimi derken ilerleyen yıllarda da gençliğin karşısında durmaya devam ediyor. Ortaokul ile başlayan süreçte, öğrenciler “iyi” olarak tabir edilen nitelikli okullara girebilmek için değil de artık en sonunda bir devlet lisesine yerleşebilmek için elemeci ve rekabetçi bir sınava tabi tutuluyor. Son düzenlemelerle nitelikli ve niteliksiz okul ayırımı yapan MEB, öğrencileri bu sınavla başarılı ya da başarısız olarak ayırabiliyorken kendine bağlı bu okullar arasındaki açığı ya kapatamıyor ya da kapatmayı lüzumlu görmüyor. Meslek liseleriyle gençliği ucuz emek gücü olarak kullanmak, imam-hatiplerle gericiliğin kısılcacında gençliği dönüştürmek, temel liselerle, dershanelerle eğitimi piyasalaştırıp buradan kâr etmek gibi kapitalist düzenin eline geçen fırsatlar dururken eğitim sistemini yamalamaktan daha ileriye gidemeyen “yeniliklerin” gençliğe daha güzel bir gelecek kazandırmaktan çok, bu çürümüş kapitalist düzeni daha fazla yaşatmaya çalışma çabaları olduğu aşikar. Öğrenciler istedikleri liselere yerleşebilmek için piyasacı ve gerici akıl tarafından hazırlanan niteliksiz bir sınava giriyor, bunun sonucunda otomatik olarak sınav sonuçlarıyla tercih listelerine ekledikleri herhangi bir okula yerleştiriliyorlar. Elemeci ve rekabetçi sınav sistemini atlatan öğrenciler, MEB’in yerleştirme sistemini de atlatabiliyorlar; koridorunda, idareci ve öğretmen odalarında gericiliğin kol gezdiği liselere girebilme “hakkını” kazanıyorlar. Elbette ki ulaşım, beslenme gibi temel ihtiyaç ve haklar da eğitim hakkının yanına eklenince öğrenciler piyasacılıktan da mahrum kalmamış oluyorlar. Liselerde dört yıl boyunca piyasacılığın ve gericiliğin pençesindeki eğitim sistemiyle boğuşan öğrencilerden son sınıfta sürekli değişen bir sınav sistemine ayak uydurarak başarılı olmaları bekleniyor. Bugünün memleket koşullarında buraya bir de ekonomik kriz eklenince, özel derse, dershaneye, kitaba, yola verilen o kadar paranın karşılığı olarak gençlikten “iyi” bir üniversitede “iyi” bir bölüm kazanması ve kendini kurtarması (!) bekleniyor. Hangi bölümün iyi olduğunaysa mezun olduğumuzda alacağımız maaş karar veriyor.

Bir garip soru

Bu tabloya üstün körü bakıldığında gençliğin kurtuluş yolunun iyi bir üniversiteden ve de iyi, yani paralı bir meslekten geçtiği yanlışına düşülmüyor. Hem de atanamayan binlerce öğretmen varken,

hem de onlarca atanamadığı için bunalmaya girip intihar etmişken! Öğretmenlik bugün parayı verenin düdüğü çaldığı Türkiye’de yeterince cazip bir meslek gibi gelmiyor mu? Her yere açılan özel üniversitelerle birlikte fazlasıyla talep gören hukuk fakültelerinden mezun olup da geçinemiyorum diyerek intihar eden 28 yaşında bir avukat varken, hala gençliğin kurtuluş yolu yalnızca okuyup meslek sahibi olmaktan mı geçiyor?

Tabloyu üstün körü değil de derinlemesine incelediğimizde göreceğimiz bundan fazlası. Öyle veya böyle herhangi bir üniversiteye giren öğrencileri akademik ve bilimsellikte kuşatılmış dersler beklemiyor ne yazık ki. Atanan rektörlerle üniversitelerde gericilerle kol kola konferanslar verilebiliyor. Doktora tezleri dahi hazırlanırken ne kadar akla ve bilime uygunluk taşıdığına değil, gerici bu düzene ne kadar uygun olduğuna bakılır hale gelmiştir ki bunun çarpıcı bir örneği geçtiğimiz dönemlerde Atatürk Üniversitesi’nde yaşanmıştı. Doktora tezinde konuya dair bilimsel veriler, bilgi ve açıklamaların yer alması gerektiği yerde tez; atasözleri, deyimler, dua ve beddua örnekleriyle desteklenmiş ve onay almıştı. Bütün öğrenim kurumlarıyla birlikte üniversitelerin kalitesinin de düşmesi nedeniyle Türkiye’deki hiçbir üniversite, yükseköğrenim derecelendirme kuruluşu QS tarafından 2018 yılında ortaya koyulan Dünya’nın en iyi 400 üniversitesi listesine girememiş olması Türkiye’de gittikçe gericileşen ve piyasalaşan eğitim sisteminin bir yansıması olarak görülmeli.

İki cevap

Doktor olup gün aşırı bir insanın hayatını kurtarmanız ya da onun sağlığını korumanız kapitalizm için önemli değildir, şiddet görebilirsiniz. Öğretmen olup, öğrencilerinizi dürüst yetiştirmek istiyor olabilirsiniz, bu da kapitalizm için önemli

değildir, öğrenciniz tarafından öldürülebilirsiniz. Avukat olabilirsiniz, haklı ve doğru olanın yanında durmak isteyebilirsiniz ama bu kapitalizm için önemli değildir, haklı olanı savunduğunuz için yargılanabilirsiniz. Ekmeğinizi yıllarca bu memleketin insanlarını tiyatro oyunları, sinema filmleriyle güldürerek kazanmış olabilirsiniz, ama bu kapitalizm için önemli değildir, taşlanabilirsiniz. Kapitalizmde sevmediğiniz bir işi yapmak mecburiyetinde bırakılabilirsiniz, bunun için mutsuz olabilirsiniz.

Karadeniz yaylalarının rant için satıldığı bir müteahhit olabilirsiniz; bir mühendis olabilirsiniz, yaptığınız binalar yıkılıyor olabilir, onlarca insanın ölümüne neden olmuş olabilirsiniz. “Erkek hastaya bakmam abdestim bozular” diyen kadın bir doktor olabilirsiniz, hastalarınıza “Başınız açık cehennemde yanacaksınız!” da diyebilirsiniz. Tacizci, gerici, badem bıyıklı bir öğretmen veya okul müdürü olabilirsiniz. Bir müfettiş olabilirsiniz, göreviniz kömür madeni denetlemek olabilir, maden bilmem kime ait olduğu için denetlenmeden geçebilirsiniz ve 301 madencinin ölümüne, birkaç bürokrat ve maden işletmecisiyle ortak olarak yol açabilirsiniz. Atanamayan bir coğrafya öğretmeni olarak kapitalizmde yerin yedi kat dibinde çalışan bir madenci olabilirsiniz, çıkarttığınız kömürler katilleriniz tarafından seçim malzemesi olarak kullanılabilir...

Ancak görüldüğü gibi bunların hiçbiri gençliğin kurtuluşu için yetmemektedir. Şimdi soruyu tekrar sorup cevaplayalım: Gençliğin kurtuluş yolu yalnızca okuyup meslek sahibi olmaktan mı geçiyor? Elbette ki cevabımız nettir: Hayır! Çünkü gençliğin sorunları memleketin sorunlarından ayrı değildir ve bu nedenle gençliğin kurtuluşu memleketin kurtuluşundan bağımsız olmayacaktır!

Sınıflı toplumların insana unutturmaya çalıştığı, insanlığın geçmişi.

“...Eğer toplumun refahı için en iyi mesleği seçmişsek, zorlukları bizi korkutamaz. Çünkü bu, birimizin hepimiz için var olmasıdır. Ancak o zaman küçük, bencil mutluluklarımızdan kurtulacağız. Zavallı ümitlere bel bağlamayacağız. Bizim mutluluğumuz milyonların mutluluğu olacak; yaptıklarımız ise büyük bir başlangıcın temeli.” diyor Karl Marx henüz 17 yaşında mezuniyet ödevi için yazdığı makalesinin bir bölümünde...

Bugün üniversite sınavında istediği bölüme yerleşemediği için, barajı geçemediği için, sınava 1 dakikayla geç kaldığı için intihar eden bir sürü genç var. Geleceksizlik kaygısının gençlik üzerinde yarattığı yıkım elbette ki yadsınmaz. Ancak hem fikir olunması gereken nokta geleceksizliğin nasıl yenileceğidir.

Kapitalizm çarklarının dönebilmemesi için bizleri geleceksizliğe itmeye ve bunu kabullendirmeye mecburdur. Aslında kapitalizm bize bunu yaparken kendi geleceksizliğini saklamak niyetindedir. Kapitalizmin geleceksizliği de birlikte yaşayıp birlikte üretirken bizi tek tek tüketmeye ve hatta bazen de tüketememeye itmesinden. İnsanlar daha taşı yontup silah yapmayı bilmediği dönemlerde bile birbirlerine ihtiyaç duydular; bir taşı kaldırmak, barınak yapabilmek, tehlikelerden korunabilmek, beslenebilmek ve hatta bir mamutu tuzağa düşürüp avlayabilmek için...

Madem ki insan toplumun içinde anlam

kazanır, madem ki insan toplum içinde daha güçlüdür; öyleyse insanlar birbirine borçludur. Sınıflı toplumların insana unutturmaya çalıştığı, insanlığın geçmişi.

Kapitalizmin geleceksizlik çemberinden bakınca görülmeyen pek çok şey var. Bunlardan biri de insanın toplumun bir parçası olduğudur. Toplumun büyük bölümüyle rekabet ederek, bencil, hırs ve aç gözlülükle bizim haricimizdekilerle mücadele ederek başarılı olunabileceği inancı kapitalizm tarafından topluma aşılanmıştır. Bugün “İnsan bencildir” söyleminin altında da bu gerçek yatmaktadır. Asıl, kapitalizmin yaratmak istediği insan modeli bencildir. Kapitalizmde ideal insan bencil insandır. Çünkü kapitalizm bencillik var olmadan kendini sürdürmeye devam edemez.

Bugünün kapitalist Türkiye’inde gençliğe anlatılan “Kendini kurtar” masalları da buradan bize gelir. Bu masala verecek en güzel cevap, işçilerin ağzından sık sık duyduğumuz bir şiir dizesi, bir slogandır: KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA, YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

Gençliğin kurtuluşu memleketin kurtuluşundan, buna bağlı olarak da sınıfın kurtuluşundan geçiyorsa rotamızı buraya doğru nasıl çevireceğiz? Seçtiğimiz meslek, yaptığımız iş veya gördüğümüz müfredatlarla edindiklerimizi, mavi yüzlükler, ayakkabı kutularında milyon dolarlar, evler, yatlar için değil “memleket için ve

en sonunda insanlık için” kullanmak bizi gerçek kurtuluşa yaklaştırabilir. Bugün popüler kültürün bir parçası haline getirilmeye çalışılan toplumcu yazar Sabahattin Ali’nin de şu sözleri söylüyor olması, bu gerçeği bilmesinden: “Bugünün itibarlı kişileri gibi, kese doldurmadık, makam peşinde koşmadık. İç ve dış bankalara para yatırmadık, han, apartman sahibi olmak, sağdan soldan vurmak ve milleti kasıp kavurmak emellerine kapılmadık. Bütün kavgamızda kendimiz için hiçbir şey istemedik. Yalnız ve yalnız, bu yurdun bütün yükünü omuzlarında taşıyan milyonlarca insanın derdine derman olacak yolları araştırmak istedik.” Ne iş yapıldığı kadar nasıl yapıldığı da önemlidir. Örneğin bir sanatçı olabilirseniz, halkın yanında mı olacaksınız yoksa dalkavukluk peşinde mi koşacaksınız? Burada bir seçim yapmak gerekir. Bir öğretmen olacaksınız, öğrencilerinize hurafelerden mi yoksa bilimsel gerçeklerden mi bahsedeceksiniz? Burada da bir seçim yapmanız gerekecek. Toplumun hastalıklı yönlerini iyileştirmek mi yoksa toplumu daha hastalıklı bir hale getirmek mi? Burada seçilmesi gereken elbette ki açık. Bilgi ve deneyimlerimizi, başardıklarımızı, kazandıklarımızı topluma mal edebildiğimiz kadar var olabiliriz. İşte bunun için kurtuluşa giden yolda yalnız başınıza yürüyemezsiniz!

2023 VİZYONSUZLUĞU

Geçtiğimiz haftalarda M.E.B'in açıkladığı "2023 Eğitim Vizyonu" adlı programın içeriğine baktığımızda, gericilik ve piyasacılığın artarak devam edeceğini bir kez daha liseliler olarak görüyoruz. Programın içeriğine dikkatli baktığımız zaman özellikle meslek liselilerin bir kez daha ucuz iş gücü olarak görüldüğü ortaya çıktığı görülüyor. Meslek okullarımızı organize sanayii bölgelerinin içlerine taşımaları, meslek liselileri patronların kucağına atmak demektir ve bunun adı açıkça piyasacılıktır. Bu program ile meslek liselilerin üniversite ve akademik çalışma gibi hayalleri bir kez daha suya düşüyor. Hali hazırda meslek liselerinde işlenmeyen matematik, fizik gibi dersler meslek liselileri üniversite sınavına hazırlanma gibi bir ortamı yaratmamaktadır. Bunun sonucu olarak meslek liseliler üniversiteden mahrum edilmektedir. Programın içeriğini okuyup tarttıktan sonra meslek liselilerin payına her zamanki gibi asgari ücretin 3/1'i düşmekte, üniversite ise hayal olmaya devam etmektedir. Bu piyasacı ve işbirlikçi eğitim anlayışı gençliği sömürüye ve gericiliğe

itmekte hatta mahrum etmektedir. Bu programın içeriğinde geçen bir madde de şöyle denmekte; "Uluslararası yatırımcılarımızın, özellikle alanlarda ihtiyaç duydukları nitelikli işgücünün yetiştirilmesi için ilgili sektörle işbirliği içerisinde çalışmalar yapılacaktır." Bu maddenin meali açıkça sadece yerli patronlar değil, yurtdışı sermayeli patronlara ve sermaye gruplarına da meslek liselileri ucuz iş gücü olarak da peşkeş çekeceğiz demektir. Bir başka maddeye gelecek olursak o da aynı şu şekilde; "Organize Sanayi Bölgelerinde (OSB) Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı işbirliğiyle mesleki ve teknik okul sayısı artırılabilecektir." Bu maddede ise sanayi bölgelerinde açılacak okullar ile birlikte sermaye gruplarına açıktan eleman yetiştireceklerini itiraf etmektedirler. Ayrıca M.E.B'in hali hazırda Arçelik, Doğuş, Borusan, Pfaff gibi yerli ve yabancı sermaye gruplarıyla protokolleri ve anlaşmaları bulunmakta. Başka bir maddeye gelecek olursak; "Mesleki eğitimde alan derslerinin 9. sınıfta başlaması sağlanacaktır." Bu maddede ise bakanlık 10. sınıfta

başlayan alan derslerini 9. sınıfta başlatarak meslek liselileri daha hızlı bir şekilde piyasaya sürerek onların daha hızlı bir şekilde kâr etmeleri sağlayacaktır. 2023 vizyonu açıkça vizyonsuz bir program olarak önümüze çıkmaktadır. Bu koşullarda biz meslek liseli öğrencilere düşen görev bellidir. Bu görev işçi sınıfının tarihinden gelen sınıf bilincidir. Bu bilinç ile hareket etmekten başka bir çaremiz bulunmamaktadır. Bu atmosferde liselilere sunulan güvencesiz ve kayıtsız bir şekilde atölyelerde ve fabrikalarda iş cinayetlerine ve iş kazalarına maruz bırakılmakta. Biz ise bukoşullarda genç işçiler olarak yan yana gelerek bu karanlığın üzerine gideceğiz ve örgütleneceğiz. Biliyoruz ki sermaye sınıfının en korktuğu şey bilinçli işçilerdir ve bu korkuyu yaratıp üzerlerine salmanın vakti gelmiştir. Karşı sınıfın sert saldırılarına karşı işçi sınıfı da sesini yükseltmesini bilmelidir. 2019 yılı biz Sosyalist Meslek Liseli öğrencilerin kazanım elde edeceği bir yıl olarak emekçilerin hanesine yazılacaktır.

AKP Karşıtlığı Neden Bu Kadar Önemli?

AKP hükümeti sıradan bir hükümet değildir. AKP, özel bir görevi yerine getirmek için hükümete getirilmiş bir partidir. Arkasında emperyalistlerin, büyük sermayedarların ve bütün gerici tarikat ve cemaatlerin desteğiyle hükümet olmuştur.

AKP'nin yürüttüğü süreç, emperyalistlerin ve burjuvazinin ortak programıdır. Bu süreç, sermayedarlar için alternatifsizdir. Bu nedenle AKP sıradan bir hükümet değildir. Yine aynı nedenle, AKP karşıtlığı yalnızca bir hükümete muhalefet etmenin çok ötesinde bir anlam taşır.

AKP karşıtlığı, bu emekçi düşmanı sürecin bütününe karşı bir direnç örülmesi için önemlidir. Emekçiler bu sürecin karşısında dikildikçe, yalnızca AKP zayıflamayacak, sermayenin bütün program tehlikeye girecektir.

AKP karşıtlığı, AKP hükümetinden sonrası için büyük önem taşımaktadır. Bugün hükümet olacak her burjuva partisi, aynı programı yürütmek üzere göreve gelecektir. Dolayısıyla güçlü bir AKP karşıtlığı, sonrasında işbaşına gelecek burjuva hükümetlere karşı mücadele için de çok önemlidir. AKP'nin programını durdurmayı başaran ve hükümetten düşüren bir toplumsal ve siyasal hareket, aynı programla gelecek diğer bütün düzen partileri ne ve kurumların karşı etkili bir mücadele verebilecektir.

Sosyalistler Dinci Gericiliğin İşlevlerini Nasıl Görüyor?

Sosyalistler gericiliğe karşıdır; çünkü gericilik, kurmak istediğimiz eşitlikçi ve özgürlükçü düzenin düşmanıdır. Halkın dinsel inançlarını sömürenlerin en büyük korkusu, bugünkü sömürü düzenin değişmesidir.

Sosyalistler eşitlikçidir, halkçıdır. Bu ülkede işçiler ve emekçiler ne zamana haksızlıklara karşı harekete geçse, karşılarına yobazlar çıkarılır.

Solcular bağımsızlıkçıdır, emperyalizme karşıdır. 60'lı yıllarda ABD'nin 6. Filosuna karşı eylemler yapan ilerici, karşılarında eli silahlı yobazları bulmuştur. Solcular insan aklının özgürleşmesinden yanadır. Dinciler, Sivas'ta aydınlarımızı yakmak gibi katliamların altına imza atmıştır. Türkiye'deki egemen sınıflar, bunu çok iyi bildikleri için cemaatlerin ve dinci gericiliğin güçlenmesine izin vermiştir. 12 Eylül rejimi, bunu çok iyi bildiği için Türk-İslam sentezi adı altında ülkeyi dincileştirmiştir. Emperyalistler de dinci gericiliği des-

CHP Sosyal Demokrat Mı Liberal Mi?

Cumhuriyet Halk Partisi sosyal demokrat bir partidir. Ve tam da bu kimliğine uygun rollere sahip olmuştur. Her zaman için burjuvaziye sunulacak alternatif bir programa sahiptir. Bunun yanında, CHP'nin bugün ne ulusal-cı ne de sosyal-demokrat bir politik hattı temsil ettiği, içinde bu politik-ideolojik "birikimi" taşımakla birlikte liberal siyasi bir yörüngede bulunduğu da dillendirilmektedir.

Partinin programatik hattının liberal bir içeriğe sahip olduğu, ayağını bastığı zeminin buradan beslendiği açıktır. Diğer yandan tam da CHP programında ifade edildiği üzere, bunlar sosyal demokrasinin de (günümüzdeki) değerleridir. Bu nedenle CHP Kemalist mi, sosyal demokrat mı ya da artık liberal (demokrat) bir partiye mi dönüştü değerlendirmeleri birbirinden tamamen kopuk bir şekilde yürütülemez. Aralarında (karşılıklı) bir geçişkenlik bulunmaktadır ve "doğal" olanı budur.

O halde esasen CHP'nin her zaman için burjuvaziye sunulacak alternatif bir programa sahip olduğu yönündeki önerme dikkate alınmalıdır. Sosyal demokrasiye yönelik zaaf ne yazık ki, Türkiye solunun öğrenilmiş çaresizliğidir. Her şey bir yana, onca deneyim göstermiştir ki sosyal demokrasinin temel işlevi sola yönelimlerin önünü kesmek, bu yönde açılan gedikleri kapatmaktır. Solun işi gücü kapitalizmin "sağlamlaştırılması" ve "sürdürülmesi" siyasetinin peşine takılmak olup, kapitalizm yalnız kağıt üzerinde tartışılır olunca bize de ısrarla bunu dile getirmek düşüyor.

teklerken, işini bilmektedir. Tarih boyunca emperyalistler, ezilen ülkelerde bağımsızlıkçı ve ilerici hareketlerin karşısına dincileri çıkarmıştır. Bugün ABD'nin düşman ilan ettiği Taliban gericiliği, Afganistan'daki solcu hükümeti devirmek için bizzat AKP tarafından iktidara getirilmişti. Dinci gerici hareketlerin Ortadoğu'da güç kazanması, ABD'nin Sovyetler Birliği'nin karşı "yeşil kuşak" oluşturma politikalarının ürünüydü. Hamas, Filistin'in ilerici bağımsızlık hareketini zayıf düşürmek için, İsrail tarafından desteklenmişti.

Dinci gericilik, sermaye sınıfının, emekçi sınıflara karşı kullandığı silahların en önemlilerinden birisidir ve tarih boyunca çok yoğun olarak kullanılmıştır. Sosyalistler, dinci gericiliği, sınıflar mücadelesinde doğru bir yere oturtmakta ve sınıfsal bir bakış açısıyla dinci gericiliğe karşı çıkmaktadır.

Emperyalizm Sadece Askeri Olarak Mı Müdahale Eder?

Emperyalizm merkezli tartışmalar, genellikle ABD öznelliğinde belirli bir ülkeye ya da bölgeye dönük işgal girişimleri vesilesiyle tartışılmasından olsa gerek, ülkemizde bu tartışmalar yapılırken bir dizi yanlışlar yapılıyor. Emperyalist müdahaleciliği, salt bir askeri operasyona ya da bir işgal girişimine indirgeyerek, emperyalizmin siyasal ve ideolojik alana dönük müdahalelerini görmemek ya da görmezden gelmek, doğal olarak güncel politik olayların yorumlanması konusunda ciddi hataların yapılmasına sebep oluyor. Emperyalizmin kanlı tarihine bakıldığında, askeri işgallerin ya da müdahalelerin hep bir nedeni olduğu görülmelidir. Dünyayı kan gölüne çeviren emperyalist paylaşım savaşları bile, savaşa katılan işgalci devletler açısından, kendilerince hep bir takım nedenlere dayanıyordu. Hatırlanması gerekir ki ABD emperyalizmi, yakın geçmişte Irak'ı "özgürlük", Afganistan'ı "terörle mücadele", Suriye'yi ise "Esad gitmeli" diye işgal etmişti. Dahası ABD emperyalizmi, bugünlerde Küba'yı "insan hakları", Venezuelayı "ekonomik istikrarsızlık", Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni "nükleer silahlardan arındırma" gerekçeleriyle işgal ile tehdit etmektedir. Emperyalist saldırganlığın ulaştığı en vahşi ve en şiddetli müdahale yöntemi, askeri operasyonlar ve doğrudan işgal girişimleri olsa da, günümüz dünyasında emperyalizmin çoğu zaman hedefindeki ülke ya da bölgeyi dizayn etmek amacıyla daha dolaylı yollara başvurduğu bir gerçektir. Bu dolaylı yolların başında istikrarsızlık yaratılarak, ülkelerin emperyalist müdahalelere açık hale getirmek geliyor.

Sanatı halk için eyleyen bir şair: Hasan Hüseyin Korkmazgil

Hasan Hüseyin Korkmazgil, 1927'de Sivas'ta doğmuş, toplumcu gerçekçi şair ve yazardır. İlkokulunu doğduğu şehir olan Sivas'ta bitirdikten sonra maddi durumları kötü olduğundan eğitim hayatına devam edemeyeceğini düşünüyordu. Babası bir ortaokulda temizlik işçisiydi. Parasız yatılı sınavına girerek ortaokul eğitimini Niğde'de tamamladı. Lise yıllarını yatılı olarak Adana'da geçirdi. Şiir yazmak için kalemi eline aldığı anda ise henüz lisedeydi. Hayatının çeşitli dönemlerinde inşaat ve toprak işçiliği, arzuhalcilik ve kahvehane, tren gibi yerlerde de karakalem ressamlığı yaptı. Asıl mesleği olan edebiyat öğretmenliğinden ise komünizm propagandası yaptığı iddiası ile tutuklandıktan sonra men edildi. Ancak mü-

cadeleden vazgeçme düşüncesi bir an bile aklına gelmedi. Her daim halkın sanatçısı olma yoluna devam etti. İlk şiir kitabı olan Kavel, ismini 28 Ocak 1963'te başlayan Kavel Kablo Fabrikası'nda başlayan direnişten aldı. İlk kitabından bu yana hayatının ve eserlerinin merkezinde hep sosyalist mücadeleye yer vermişti. Akis dergisinde çalışırken 1964, 1965 ve 1969 seçimlerinde Türkiye İşçi Partisi'nden Çorum ve Ankara milletvekili adayı olmuştur. Hasan Hüseyin Korkmazgil yalnızca şiir yazmadı. Antolojisinde çeşitli gezi yazıları ve mizahi öyküler de vardır. Ancak Hasan Hüseyin Korkmazgil'in şiire ayrı bir tutkusu olduğu her zaman biliniyordu. Şiirlerinde Nâzım Hikmet etkisi de görülüyordu. Asla toplumcu

gerçekçilikten uzaklaşmadı. Eserlerini yazma amacı; halkın sesini duyurmak, sanatın halk için yapılması gerektiğini anlatmaktı. Anadolu halkının ve işçilerin sesini dile getirirken şiirlerinde halk şiiri geleneğinden yararlandı. Şiirlerindeki başlıca konular; bağımsızlık, özgürlük ve devrimdi. 1983'te evindeyken beyin kanaması geçirdi. Bu rahatsızlığının ardından yaklaşık bir sene yaşamına bitkisel hayatta devam etti ve 27 Şubat 1984'te yani 57 yaşında aramızdan ayrıldı. Biz onu yazdığı eserlerde halkın sorunlarını yansıtan, mücadelesinden bir an bile ödün vermeyen bir sanatçı ve devrimci olarak hatırlayacağız, anacağız.

Eti geçti, duydun mu?
Bıçak kemikte.
Duymadınsa duy artık
behey Allah'ın kulu,
bıçak kemikte.
Duy da silkin n'olursun
bu ne biçim uyku bu.
Bıçak kemikte

Verilmemiş alınmış hep,
yük vurulmuş dağlar gibi
- insanlık bu mu?
Çalıyor sömürünün imdat çan-
ları,
kimilda da kurtar şu onurunu
bıçak kemikte.

Topraksa paylaşılmış kıyılarsa
yağmalanmış,
umut hacizde,
ya bu neyin puştluğu bu
sana yokluk sana yasak
sana dam
insan değil - hâşâ - bir
yağmacı soyu bu,
bıçak kemikte.

Üretensin yaratansın yürüten-
sin dağları,
bakma öyle kilit kilit, duvar
duvarYetsin artık bu susku
bıçak kemikte.

Anasın boynun bükük babasın
kolun kırık
oğullar kan içinde.
Kaldır artık başını
«kalsın benim dâvam dîvana
kalsın» demiş ozan.
O dîvan sensin artık
bıçak kemikte.

Hasan Hüseyin Korkmazgil

Sanatçılarda olan ve olması gereken

Günümüz yazarlarının vaziyeti giderek vahimleşmektedir. Toplumunu kuşatan muhafazakarlık, siyasal islamcı ideoloji, gerici sistemin yarattığı atmosferi görmekteyiz. Günümüz yazarları da bu durumdan nasibini alarak, toplum için eser üretmek yerine, toplumdaki kopuk, sırf isminin duyulması-sayılması için daha popüler bir dil kullanmaktadırlar. Yalnız sanat yapmak adına bir sanat yapıtı ortaya koyan yazar-sanatçıların, kapitalist üretim ilişkileri içerisinde giderek kendilerine ve eserlerine yabancılaştıklarını söyleyebiliriz, çünkü bütün sanatçıların aslolan görevi eserlerinde toplumun yansımalarını, göstermektir. Akıl almaz şeyler oluyor! Kapitalizm alınıp satılan, kâr nesnesi hâline getirilen, tüm değerleri yıkan özelliği ile her alanda kendini gösteriyor. İnsanın gelişiminde çok önemli rol oynayan insanı "insan" kılan şeylerden biri olan sanat da bu gelişmelerden muaf değil. Kapitalizm sanatı bir meta hâline getirerek insanlığın değerlerine düşmanlığını ortaya koymuştur. Kapitalist düzen ses çıkarmayan, değerlerinden soyutlan-

mış, apolitik bir halk istemektedir. Hasan Hüseyin Korkmazgil'in en özgün yanı, toplumcu gerçekçi olarak, eserlerini insanlığın kurtuluşuna adanmasıdır. Toplumcu gerçekçi sanat, insanlığın sömürüye karşı ses çıkarmasında rol oynamıştır, sanat alanında insanlığın sesini savunmuştur, savunmaktadır. Toplumcu gerçekçilik, sanatın toplum için var olması gerektiğini söylemektedir. Günümüzde "sanatçılar" ise bu anlayıştan tamamen kopmuş, kapitalizmin aşılacağı apolitizmden nasibini almış, toplumdaki kopuklukta içinde bulunduğu toplumdaki soyutlanmışlardır. Yani kaba bir şekilde söyleyecek olursak, genelleme yaparak, günümüz sanatçıları kendilerine ve sanata gittikçe yabancılaşmışlardır. Bunun çözümü bellidir! Sanat ilk ortaya çıktığı zamanlardan beri belli bir toplumun sorunlarını, belli bir toplumdaki olayları ele almıştır. Bu vesileyle, sanat toplumdaki kopuk değildir. Sanat toplum için, toplum içindedir.

Manifesto'yu anlamak

“Avrupa da bir hayalet dolaşıyor, komünizm hayaleti!”

Marks'ı tüm filozoflardan ayıran bir özelliği vardır ve bu özellik onun devrimci bir filozof olduğudur. Yaşadığı tüm zorluklara rağmen kendisi asla devrimci tavrından ödün vermemiş ve hayatının son anına kadar bu devrimci karakterini korumuştur. 1847 yılında Engels tarafından kurulan Komünist Birlik'in içine girdikten sonra devrimci mücadelesini daha ilerletmeye başlamıştır. Bu tutum İngiltere'de tüm polislerin onun peşinde olmasına neden olmuştur, çünkü o artık sadece düşünen ve düşündüklerini yazan bir filozof değil, aksine düşündüklerini gerçekleştiren bir devrimci filozofa dönüştürmüştür. Daha sonrasında Komünist Birlik içinde mücadelesini proletaryanın iktidar mücadelesine dönüştürerek devam etmiştir. Bu dönemde ona en çok yardımcı olan ve her anlamda destekte bulunan en yakın dostu, yoldaşı Engels'tir.

Komünist Parti Manifestosu yazıldığı günden itibaren Avrupa'da bir deprem etkisi yaratmıştı. Çünkü o güne kadar işçi sınıfının tutumuna dair belli bir program ve sistematik bir harita henüz ortaya konulmamıştı. Bu programın ortaya çıkması ile Fransız İhtilali ile başlayan emekçi sınıfın reel mücadelesi artık daha sistematik ve siyasal bir mücadele zemininde daha fazla ön plana çıkmıştır. Bu kitap başta İngiltere'de işçilerin mücadelesine rehberlik eden ve sonrasında tüm Avrupa'da emekçilerin mücadelesinde başucu kitabı olarak yol gösteren bir haritaya dönüşmüş olarak ortada belirliyordu. Bu bile başlı başına bir tehdit olarak sermaye

sınıfın karşında sarsılmaz bir duvar olarak durmaktaydı. Manifesto sonraki günlerde farklı dillere çevrilerek farklı ülkelerin işçilerine de yol gösterici olmuştur. Bu kitap işçi sınıfını devrimci bir karaktere sokup, güncel çıkarları reddedip tarihsel çıkarlarının peşinde koşmuştur. Kitabın değerini ve anlamını özetlemek gerekirse; “Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var. Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz!” diyerek aslında tüm karşı sınıf tutumlarına karşı proletaryanın emeğinden başka ne satacağı, ne de vereceği bir şeyinin olmadığını vurgulamıştır ve sonunda emeği ve emekçinin iktidarını hedeflemiştir.

Kitabın içeriğine baktığımız zaman emek ve üretim ilişkilerini ortaya çıkarmış ve tarihin iki sınıf arasında savaşarak geçtiğini ortaya koymuştur. Bu savaşımın mutlak zaferinin ise emekçilerin iktidarı ile sonlanacağını ortaya koymuştur. Manifesto'da geçen bir cümle kitabın devrimci tutumunu net bir şekilde ortaya koyar, bu cümle şöyledir; “Komünist Manifesto, proletaryanın burjuva düzenini ve üretim

araçlarının özel mülkiyeti bir devrimle ortadan kaldırarak sınıfsız bir toplum düzenini gerçekleştirmesi gerektiğini söyler”.

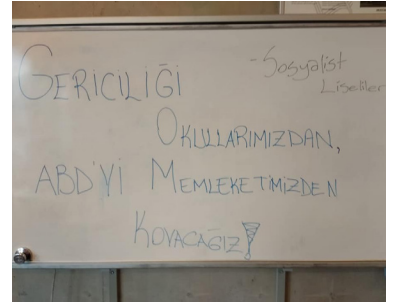
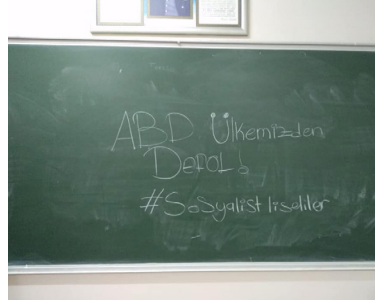
Marks ve Engels tarafından yazılan bu kitap halen dünya emekçileri adına söyleyebilecek kadar güncel ve nettir. Komünist Parti Manifestosu, 1848 yılında itibaren tüm dünyada komünist işçi partilerinin başucu kitabı olmuştur.

Aradan geçen 170 yıla rağmen Komünist Parti Manifestosu emekçi yığınların en güncel, siyasal, politik rehberi olarak önümüzde durmakta ve durmaya devam etmektedir. Manifesto'nun varlığı emekçi sınıfın varlığı ile eş değerdir. Emekçiler var oldukça burjuvazi ve proletarya arasındaki sınıf savaşımı var olacaktır ve bu savaşım öncü rehberi Komünist Parti Manifestosu'dur.

Komünist Manifesto, dünya proletaryasının kapitalist emek sömürsüne karşı istikrarlı ve kararlı bir şekilde uzun soluklu bir mücadele programıdır. Bugün tarihi, emeği, sınıfı ve sınıf savaşımını görmek ve öğrenmek isteyen varsa Manifesto dışında bir kaynaktan aramaya lüzum yoktur.

Geçtiğimiz dönemden kareler

SOSYALİST LİSELİLER DERGİSİ

15. SAYISI

ÇIKTI!

